

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 38

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 ianuarie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 553 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865.....	2-3	6.	— Hotărâre privind aplicarea mobilității pentru domnul Drăghiea Nicolae din funcția publică de inspector guvernamental în funcția publică de prefect al județului Mehedinți 14
Decizia nr. 591 din 13 septembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. (5) și (5 ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	4-5	7.	— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Lupea Ioana Mădălina..... 14
Decizia nr. 592 din 13 septembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6-7	8.	— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Giurgiu de către doamna Crișu Nina-Carmen 14
Decizia nr. 604 din 22 septembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 769 alin. (9) ultima teză din Codul de procedură civilă	8-9	9.	— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Prahova de către doamna Lupea Ioana Mădălina 15
Decizia nr. 633 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă	10-12	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
4. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Prahova de către domnul Ștefan Grigoraș-Daniel..... 13			
5. — Hotărâre privind aplicarea mobilității pentru domnul Niculcea Zorinel din funcția publică de prefect al județului Giurgiu în funcția publică de inspector guvernamental..... 13			
60. — Decizie privind numirea prin mobilitate a domnului Niculcea Zorinel în funcția publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului 15			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.060/2016. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și Regulamentului Parcului Național Cozia și al siturilor Natura 2000 din zona acestuia ROSCI0046 Cozia și ROSPA0025 Cozia—Buila—Vânturarița 16			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 553**

din 12 iulie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă în Dosarul său nr. 4.928/2015 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.734D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 7 iulie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 12 iulie 2016, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 1.132R din 13 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 4.928/2015, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate împotriva unei decizii civile.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât termenul de o lună în cadrul căruia poate fi declarată calea de atac a revizurii curge de la pronunțarea hotărârii dată de instanța de recurs după evocarea fondului. Se apreciază că până la momentul luării la cunoștință de conținutul întregii hotărâri, părțile nu sunt în măsură să aprecieze în mod corect și pertinent dacă, în evocarea fondului, instanța de recurs s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut, nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori a dat mai mult decât s-a cerut. Minuta pronunțată în ședință publică de către instanța de recurs și publicată pe portalul instanțelor judecătorești nu conține toate informațiile necesare părții pentru a aprecia cu privire la incidența motivului de revizuire menționat. De altfel, noul Cod de procedură civilă a optat pentru soluția curgerii termenului de revizuire de la momentul comunicării hotărârii instanței de recurs, inclusiv în ipoteza avută în vedere de norma în legătură cu care s-a decis sesizarea Curții Constituționale.

5. Instanța judecătorească mai menționează și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv considerentele Hotărârii din 8 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza S.C. *Raisa M Shipping — S.R.L. împotriva României*.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt cele prevăzute numai prin lege, iar în conformitate cu prevederile art. 129 din Legea fundamentală, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. În virtutea acestui mandat constituțional, legiuitorul are competența de a adopta reglementări cu caracter general sau cu caracter special, derogatoriu, cu aplicabilitate la anumite situații, în mod egal, pentru toți cei interesați în exercitarea aceluiași categorii de drepturi sau în îndeplinirea aceluiași categorii de obligații.

8. Se mai arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra soluției legislative criticate, constatând constituționalitatea acesteia. În acest sens, Guvernul indică jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 235 din 5 iunie 2003, Decizia nr. 353 din 2 mai 2006, Decizia nr. 1.270 din 12 octombrie 2010 și Decizia nr. 310 din 13 iunie 2013.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de părți, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 324 alin. 1 pct. 1: „(1) *Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:*

1. *în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 alin. 1, de la comunicare a hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 al. 2 de la pronunțarea ultimei hotărâri;*”

— Art. 322 pct. 2: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*

2. *dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;*”.

12. Curtea observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât ele continuă să își producă efecte juridice în cauza de față.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 324 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, prin raportare la critici asemănătoare, constatând constituționalitatea acestora.

15. Astfel, prin Decizia nr. 214 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 2 mai 2008, Decizia nr. 1.083 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, și Decizia nr. 817 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009 și Decizia nr. 1.663 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 19 februarie 2010, Curtea a reținut că hotărârea atacată prin intermediul revizuirii nu este criticată în raport cu materialul dosarului existent la data pronunțării acelei hotărâri, ci numai pe baza unor împrejurări noi, necunoscute de instanța de judecată la data pronunțării. De aceea, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței, care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate.

16. Totodată, Curtea a statuat că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

17. De asemenea, prin Decizia nr. 1.270 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 781 din 23 noiembrie 2010, Curtea a decis că dispozițiile legale contestate sunt norme de procedură judiciară și se aplică tuturor persoanelor aflate într-o situație juridică identică. De altfel, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, legiuitorul este liber să dispună cu privire la acestea. În plus, atât contestația în anulare, cât și revizuirea sunt mijloace procedurale de acces la o instanță superioară de control, adică sunt căi extraordinare de atac de retractare, admisibile numai în cazurile limitativ prevăzute de lege. Așa fiind, prin aceste mijloace procedurale instanța este ținută să verifice numai dacă există vreunul dintre motivele limitativ prevăzute de lege, neputând să examineze justetea soluției pronunțate. Partea interesată are posibilitatea de a-și

valorifica drepturile în fața judecătorului fondului ori în fața judecătorului în căile ordinare de atac, fără a se putea admite soluția reexaminării *sine die* a unei hotărâri judecătorești, întrucât, cu excepția materiei penale, liberul acces la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale.

18. Curtea mai reține că prin Decizia nr. 576 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 24 iulie 2012, a statuat că pe calea revizuirii nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de revizuire nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor. Aceasta deoarece aspectele analizate pe calea revizuirii sunt diferite de cele examinate în fond, fiind necunoscute la acea dată. În această materie, ca de altfel oriunde, legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen; nu s-a procedat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legat instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. Așadar, Curtea constată că prevederile legale criticate nu sunt de natură să aducă atingere dreptului părților la un proces echitabil, acestea având posibilitatea să cunoască soluția instanței consemnată în minută și să acționeze în consecință, exercitându-și fără nicio îngrădire drepturile procesuale prevăzute de lege. De altfel, potrivit art. 129 din Constituție, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești se face „în condițiile legii”. Ca urmare, eventuala lipsă de diligență a părții care, deși a avut posibilitatea de a lua la cunoștință de soluția consemnată în minută, nu promovează căile de atac în termenul prevăzut de lege, invocând lipsa comunicării hotărârii judecătorești în integralitatea sa, nu poate constitui temei al criticii de neconstituționalitate. Soluția legislativă criticată reprezintă opțiunea legiuitorului care, având în vedere specificul căii de atac a revizuirii, nu înfrânge prevederile constituționale ale art. 21 din Constituție.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă în Dosarul său nr. 4.928/2015 și constată că prevederile art. 324 alin. 1 pct. 1 raportat la art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 591

din 13 septembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. (5) și (5¹)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu — președinte
 Marian Enache — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Daniel Marius Morar — judecător
 Livia Doina Stanciu — judecător
 Simona-Maya Teodoroiu — judecător
 Varga Attila — judecător
 Cosmin-Marian Văduva — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 258 alin. (5) și (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Panserv — S.R.L. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 1.171/119/2015 al Tribunalului Covasna — Secția civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.088D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale prin care s-a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 258 alin. (5¹) și (5²) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 503 din 30 iunie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.171/119/2015, **Tribunalul Covasna — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 258 alin. (5) și (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost ridicată de Societatea Panserv — S.R.L. din Sfântu Gheorghe, într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține că textul criticat este interpretabil, nefiind prevăzute condițiile în care se aplică facilitatea fiscală ce face obiectul de reglementare al acestuia. Menționează o jurisprudență neunitară în interpretarea și aplicarea textului criticat. Susținând că textul criticat este interpretabil, autoarea trage concluzia că acesta este lipsit de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, împrejurare ce determină încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție.

6. **Tribunalul Covasna — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul criticat prevede categoriile de contribuabili cărora li se aplică și, totodată, condițiile în care este operant. În plus, instanța de judecată arată că autoarea, prin criticile formulate, vizează modul de aplicare a legii, situație în care competente

să controleze eventuala aplicare greșită a legii de către organele fiscale sunt instanțele de contencios administrativ.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât din analiza motivării rezultă că, în fapt, nu este vorba despre o veritabilă critică de neconstituționalitate, autoarea excepției exprimând nemulțumirea față de faptul că textul criticat nu a reglementat în mod expres situația veniturilor din arendă.

9. **Președinții celor două camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 258 alin. (5) și (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Textele criticate au următorul cuprins: „(5) *Suma stabilită conform alin. (4) se înmulțește cu coeficientul de corecție corespunzător prevăzut în următorul tabel:*

Rangul localității	Coeficientul de corecție
0	8,00
I	5,00
II	4,00
III	3,00
IV	1,10
V	1,00

(5¹) *Ca excepție de la prevederile alin. (2), în cazul contribuabililor persoane juridice, pentru terenul amplasat în intravilan, înregistrat în registrul agricol la altă categorie de folosință decât cea de terenuri cu construcții, impozitul pe teren se calculează conform prevederilor alin. (3)—(5) numai dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:*

a) *au prevăzut în statut, ca obiect de activitate, agricultură;*
 b) *au înregistrate în evidența contabilă venituri și cheltuieli din desfășurarea obiectului de activitate prevăzut la lit. a).*”

12. În susținerea criticii de neconstituționalitate, autoarea invocă prevederile cuprinse în art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

13. Curtea Constituțională, cu precădere în jurisprudența sa mai recentă, a pronunțat decizii prin care a ridicat la rang constituțional standardele de calitate a legii, precum previzibilitatea, claritatea, accesibilitatea. Întrucât niciunul dintre aceste standarde nu este expres menționat în vreunul dintre articolele din Constituție, Curtea și-a întemeiat raționamentele pe dispozițiile art. 1 alin. (3), potrivit cărora „*România este stat de drept*” și ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”. Curtea a invocat inclusiv dispoziții ale Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, în cadrul controlului respectării de către legislația primară a exigențelor privind calitatea legii.

14. Astfel, Curtea a reținut, în Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, că „pentru a fi respectată de destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011) [paragraful 44]”.

15. La fel de adevărat este însă că, în jurisprudența sa, de pildă în Decizia nr. 275 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 17 iulie 2014, Curtea a reținut că „*Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. În același sens a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de pildă prin Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza C.R. împotriva Regatului Unit,*

paragraful 34, arătând că «oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale, în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară»”.

16. Din coroborarea considerentelor celor două decizii precitate ale Curții, rezultă că standardele de calitate a legii tolerează, ca fiind inevitabil sau chiar dezirabil, un minim de incertitudine și interpretabilitate a legii, care se cer a fi soluționate de către judecători. Din acest motiv susținerea autoarei excepției, potrivit căreia „interpretarea noimei legale nu trebuie să depindă de judecător sau de un alt interpret”, apare ca nerealistă și contrară spiritului și literei Constituției și, în special, art. 126 alin. (1) al acesteia, potrivit căreia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

17. Examinând conținutul și forma dispozițiilor art. 258 alin. (5) și (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea reține că elementul de incertitudine și/sau interpretabilitate a acestora este acceptabil din punctul de vedere al standardelor constituționale de calitate a legii, revenind instanțelor judecătorești sarcina stabilirii sensului acestora.

18. Jurisprudența Curții în materia respectării standardelor de calitate a legii, inspirată, adesea, de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, este una dintre fațetele cele mai semnificative ale exercitării atribuțiilor sale constituționale. În același timp, însă, principiile urmate de Curte în pronunțarea jurisprudenței sale în această materie pretind un respect deplin al delimitării de atribuții și competențe ale instituțiilor de rang constituțional. Astfel, în Decizia nr. 225 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 241 din 15 aprilie 2010, Curtea a reținut că atribuția definitorie a puterii judecătorești este înfăptuirea justiției, iar în Decizia nr. 146 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 12 mai 2016, a reținut că „aprecierea asupra modului de interpretare și aplicare a legii la speța dedusă judecării de către autoritățile publice incidente în cauză aparține instanțelor de drept comun, în cadrul controlului judiciar realizat de acestea, iar nu Curții Constituționale” [paragraful 23].

19. Curtea mai reține că simplul fapt că un text legal este interpretabil nu reprezintă *eo ipso* un temei de a considera că sunt încălcate standardele constituționale de calitate a legii. Pentru a se ajunge la o asemenea concluzie este necesar să fie evidențiate în mod clar încălcări de o anumită gravitate a standardelor de calitate a legii. În caz contrar, dacă Curtea ar reține că orice normă legală interpretabilă este și o normă legală neconstituțională, dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție ar fi lipsite de efecte juridice.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Panserv — S.R.L. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 1.171/119/2015 al Tribunalului Covasna — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 258 alin. (5) și (5¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Covasna — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 13 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 592

din 13 septembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Marian-Dan Grigore în Dosarul nr. 31/93/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.104D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale prin care au fost respinse criticile de neconstituționalitate ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 și ale ordonanței de urgență în întregul ei. În acest sens, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 779 din 17 noiembrie 2015 și nr. 872 din 15 decembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 2.881 din 18 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 31/93/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost ridicată de Marian-Dan Grigore într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat de Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Ilfov împotriva Sentinței civile nr. 1.650 din 8 iunie 2015, pronunțate de Tribunalul Ilfov — Secția civilă, prin care au fost anulate trei decizii de impunere din oficiu emise de Casa Județeană de Asigurări de Sănătate Ilfov.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că se încalcă principiul neretroactivității legii întrucât, printr-o dispoziție a unei ordonanțe de urgență, care a intrat în vigoare la data de 30 decembrie 2011, au fost reglementate raporturi juridice de drept fiscal aferente anilor 2009, 2010 și 2011, acordându-se, în acest fel, Casei Județene de Asigurări de Sănătate Ilfov dreptul de a emite decizii de impunere pentru perioade anterioare datei la care actul normativ a intrat în vigoare. Menționează, în plus, că, în perioadele fiscale amintite, sarcina realizării operațiunii de emiteră a deciziilor de impunere revenea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, fiind reglementată de dispozițiile art. 86 alin. (1), coroborate cu dispozițiile art. 17 alin. (5) din Codul de procedură fiscală.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate nu produc efect retroactiv, ci stabilesc competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la capitolele II și III din titlul IX² al Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în favoarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală începând cu data de 1 iulie 2012, așadar ulterior intrării lor în vigoare, stabilind că, pentru perioada anterioară datei de 1 iulie 2012, această competență revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade. În concluzie, instanța apreciază că dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 respectă principiul *tempus regit actum*.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât reglementarea criticată produce efecte începând cu data intrării sale în vigoare, fără a se încălca principiul neretroactivității legii.

9. **Președinții celor două camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, având următorul cuprins: „Competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin. (1) pentru veniturile aferente perioadelor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei 1 ianuarie—30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade.”

12. Critica de neconstituționalitate este formulată din perspectiva art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

13. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că elementele de conținut ale acesteia sunt similare cu elementele de conținut ale excepției de neconstituționalitate soluționate de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 579 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 14 septembrie 2016. Astfel, există identitate între obiectul celor două excepții, respectiv dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. De asemenea, în ambele dosare autorii au invocat încălcarea aceluiași text constituțional, respectiv dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție privitoare la principiul neretroactivității legii civile. În sfârșit, în ambele cauze autorii excepțiilor au motivat într-o manieră identică excepția de neconstituționalitate.

14. Ca atare, devin aplicabile considerentele reținute de Curte în Decizia nr. 579 din 12 iulie 2016, precizată, potrivit căroră „norma supusă controlului de constituționalitate are, așa cum s-a arătat în precedent, natura unei norme procedurale de stabilire de competențe. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a referit în mod expres la aplicabilitatea în timp a legii procedurale prin care se stabilesc competențe. Astfel, în Decizia nr. 546 din 18 octombrie 2005, Curtea a statuat că

«reglementarea în discuție se referă la competență, așadar la o situație juridică cu caracter de continuitate, constitutivă de *facta pendentia*, asupra căreia legiuitorul poate interveni în viitor, așa cum, de altfel, și procedează». Și competența de stabilire a contribuțiilor sociale, acordată de art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 caselor de asigurări sociale, reprezintă o situație juridică de continuitate. Însuși textul legal care acordă caselor de asigurări sociale competența de stabilire a contribuțiilor sociale dispune, deopotrivă, că aceasta va fi exercitată potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade. Tocmai această dispoziție imperativă reprezintă garanția că, în exercitarea competențelor acordate de art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, casele de asigurări sociale nu vor aplica în mod retroactiv legislația specifică fiecărei perioade fiscale. Prin urmare, indiferent de perioada fiscală pentru care casele de asigurări sociale stabilesc contribuțiile sociale obligatorii, deci inclusiv pentru perioade fiscale anterioare datei de 30 decembrie 2011, acestea vor avea în vedere legislația specifică aplicabilă fiecăreia dintre perioadele respective [paragrafele 26—27].

15. Rațiunile păstrării unei jurisprudențe constante, respectiv predictibilitatea, accesibilitatea și claritatea dreptului, au determinat Curtea, de pildă în Decizia nr. 336 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 7 noiembrie 2013, să rețină că „orice reviriment jurisprudențial presupune existența unor elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței”. Or, autorul excepției din prezenta cauză nu aduce niciun element novator în motivația criticii de neconstituționalitate a art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011, a cărei constituționalitate a fost constatată printr-o decizie anterioară.

16. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele Deciziei nr. 579 din 12 iulie 2016, precitate, își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian-Dan Grigore în Dosarul nr. 31/93/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. V alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 604
din 22 septembrie 2016referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 769 alin. (9) ultima teză
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 768 alin. (9) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Transflor — S.R.L. din comuna Suhaia, județul Teleorman, în Dosarul nr. 18.700/300/2014 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.585D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care arată că textul legal criticat nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, întrucât situația juridică a creditorilor diferă de cea a debitorilor, situație în care și tratamentul juridic aplicabil acestora nu poate fi decât diferit. Întrucât normele legale criticate instituie reguli vizând executarea silită a unei creanțe certe, lichide și exigibile neexecutate de bunăvoie de către debitor, nu se poate susține că dreptul de proprietate al debitorului care nu-și execută de bunăvoie obligația este afectat prin vânzarea la licitație a unor bunuri mobile pentru acoperirea creanței și, pe cale de consecință, că normele constituționale invocate de către autoarea excepției de neconstituționalitate ar fi încălcate. Față de aceste considerente, formulează concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 18.700/300/2014, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 768 alin. (9) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Transflor — S.R.L. din comuna Suhaia, județul Teleorman, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că sintagma „*Dacă nu se va obține nici acest preț, bunurile vor fi vândute, la același termen, la cel mai mare preț oferit, chiar și atunci când la licitație s-a prezentat un singur ofertant*” cuprinsă în dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă este neconstituțională prin oferirea posibilității

unui singur ofertant de a putea adjudeca bunul la prețul cel mai mare oferit, chiar și sub prețul de pornire a licitației. Astfel se încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât debitorul proprietar al bunurilor vândute la licitație este discriminat față de creditorul care beneficiază de o poziție privilegiată.

6. Se mai susține că spre deosebire de dispozițiile art. 845 alin. (9) din Codul de procedură civilă care limitează posibilitatea singurului participant la o licitație de a coborî sub prețul de pornire pentru vânzarea unor bunuri imobile, în cazul bunurilor mobile, dispozițiile art. 768 alin. (9) din Codul de procedură civilă nu prevăd o astfel de limitare, încălcând prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție potrivit cărora proprietatea privată trebuie apărută indiferent de titular, nefiind justificată existența unor diferențe între proprietarii de bunuri imobile și cei de bunuri mobile. În acest sens invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 207 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 16 iunie 2003.

7. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și nu se poate aprecia că acestea afectează egalitatea cetățenilor în fața legii sau dreptul de proprietate al autoarei excepției de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 768 alin. (9) din Codul de procedură civilă, care, după republicarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, a devenit art. 769 alin. (9). Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea va reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 769 alin. (9) ultima teză din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Dacă nu se oferă nici prețul minim prevăzut la alin. (8), licitația se va amâna la un alt termen, pentru care se vor îndeplini din nou formalitățile de publicitate*

prevăzute de art. 762. La acest termen, care nu poate fi mai lung de 20 de zile de la data primei licitații, licitația va începe de la 50% din prețul inițial prevăzut în publicații sau anunțuri. **Dacă nu se va obține nici acest preț, bunurile vor fi vândute, la același termen, la cel mai mare preț oferit, chiar și atunci când la licitație s-a prezentat un singur ofertant.**"

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că legiuitorul a reglementat în Codul de procedură civilă în mod detaliat și gradual procedura urmăririi mobiliare, ca formă a executării silită, având drept scop realizarea creanței creditorului prin vânzarea bunurilor mobile ale debitorului. În cazul în care valorificarea bunurilor mobile nu se poate realiza prin intermediul vânzării amiabile sau directe, Codul de procedură civilă prevede că executorul judecătoresc va proceda la vânzarea prin licitație publică a bunurilor sechestrate.

15. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Potrivit art. 767 alin. (3) din Codul de procedură civilă, creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot, nici personal, nici prin persoane interpuse, să adjucece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 75% din prețul înscris în publicații sau în anunțuri. Susținerile autoarei excepției referitoare la posibilele înțelegeri dintre părțile participante la licitația publică nu sunt de natură să conducă la neconstituționalitatea textului legal criticat, ci reprezintă aspecte ce pot fi controlate pe calea contestației la executare. De altfel, Curtea observă că art. 777 din Codul de procedură civilă instituie o excepție de la regula inadmisibilității desființării vânzării împotriva terțului adjuccatar, respectiv o asemenea cerere poate fi făcută pe cale principală în cazul în care a existat fraudă din partea acestuia. Când adjuccatar a fost creditorul, vânzarea va putea fi desființată dacă există temei de nulitate, potrivit dreptului comun.

16. Referitor la susținerea potrivit căreia se creează o inegalitate între proprietarii de bunuri mobile și proprietarii de bunuri imobile, Curtea reține că debitorii, proprietarii ai bunurilor mobile, nu se află în aceeași situație cu debitorii, proprietarii ai bunurilor imobile. Pentru aceștia din urmă legiuitorul, în virtutea

mandatului său constituțional conferit de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, a reglementat distinct urmărirea imobiliară, având în vedere natura bunului supus procedurii de executare silită.

17. În continuare, Curtea nu poate reține nici încălcarea dreptului de proprietate privată garantat prin art. 44 din Constituție. Prin executarea silită a unei obligații ce rezultă dintr-un titlu executoriu se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului care este prejudiciat prin neplata creanței. Stabilirea conținutului și limitelor dreptului de proprietate — cărora li se subsumează reglementările în cauză — implică, în mod necesar, o restrângere a exercițiului său în considerarea drepturilor și intereselor altor persoane. Departe de a constitui o atingere a dreptului subiectiv în sine, asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării acestuia.

18. Prin urmare, Curtea reține că interesul părților, al debitorului, dar și, în special, al creditorului este obținerea unui preț de adjuccare suficient pentru acoperirea creanței sau cel puțin a unei părți cât mai mari din această creanță. Scopul vânzării bunurilor prin licitație publică este obținerea sumelor necesare plății creanței creditorului, iar împotriva oricărui act de executare, precum și împotriva executării înseși se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, inclusiv de către debitor. Pentru același considerent nu poate fi primită nici critica referitoare la îmbogățirea fără justă cauză, în dauna debitorului, a terțului care a participat singur la licitație și datorită acestui motiv a impus prețul de vânzare.

19. În ceea ce privește susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la faptul că de multe ori bunurile mobile vândute la licitație pot fi mai valoroase decât unele imobile, debitorul fiind prejudiciat prin posibilitatea ca un singur participant la licitație să ofere prețul pe care îl consideră de cuviință, chiar sub prețul de pornire a licitației, Curtea observă că, în anumite situații, pentru anumite categorii de bunuri cu o valoare însemnată, cum ar fi titlurile de valoare sau obiecte din metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, obiecte de muzeu, care au un regim special de circulație, Codul de procedură civilă, prin art. 757, prevede că acestea se vor valorifica prin entități autorizate sau, după caz, prin organele și în condițiile prevăzute de lege.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Transflor — S.R.L. din comuna Suhaia, județul Teleorman, în Dosarul nr. 18.700/300/2014 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 769 alin. (9) ultima teză din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 633

din 27 octombrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488 alin. (1)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihaela Ramona Șerban în Dosarul nr. 1.166/59/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 273D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.166/59/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Mihaela Ramona Șerban cu ocazia judecării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 64 din 7 martie 2014, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, prin care a fost respinsă cererea de suspendare a executării Deciziei nr. 98 din 27 august 2013 a Consiliului Baroului Timiș, prin care s-a dispus încetarea calității de avocat a acesteia prin constatarea nedemnității profesionale cu consecința radierii acesteia de pe Tabloul avocaților definitiv din Baroul Timiș.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale deoarece, având în vedere faptul că în materia contenciosului administrativ calea de atac este recursul, se află în situația în care nu poate critica o hotărâre a instanței de fond în această materie pentru netemeinicie, ci doar pentru motive de nelegalitate. Arată că în noul Cod de procedură civilă nu se mai regăsește corespondentul art. 304¹ din vechiul Cod de procedură civilă, care prevedea că în cazul în care hotărârea nu poate fi atacată cu apel, instanța putea să examineze cauza sub toate aspectele. Așa fiind, în contextul noii reglementări, consideră că singura cale de atac în materia contenciosului administrativ este inefficientă, întrucât prin intermediul ei nu mai pot fi invocate decât motive de nelegalitate, iar nu și aspecte de netemeinicie ale sentinței atacate, cu consecința încălcării

accesului liber la justiție, consacrat de dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3).

6. Autoarea excepției precizează faptul că prin necorelarea prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 cu cele ale art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, se încalcă obligația legiuitorului de a asigura existența unor norme legale previzibile, clare și stabile, având în vedere că prin noul Cod de procedură civilă s-a suprimat practic dreptul justițiabililor de a invoca aspecte de netemeinicie a hotărârii judecătorești atacate cu recurs, atunci când lipsește calea de atac a apelului, drept pe care aceștia îl aveau sub imperiul vechiului Cod de procedură civilă. Așa fiind, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, art. 129 din Constituție rămâne fără conținut întrucât, în speța de față, recursul nu mai este o cale de atac eficientă și efectivă, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume *Cauza Airey contra Irlandei* din 9 octombrie 1979.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că norma procedurală criticată nu contravine dispozițiilor constituționale invocate, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014, concluzionând că, „în considerarea concepției de ansamblu a noului regim al căilor de atac în materie procesual civilă, reglementarea de drept comun privitoare la motivele de nelegalitate pentru care se poate cere casarea unor hotărâri judecătorești, dă expresie exigențelor normelor constituționale, convenționale și legale privitoare la dreptul la un proces echitabil în termen rezonabil (optim și previzibil) și principiului constituțional privind exercitarea căilor de atac în condițiile legii.”

10. **Avocatul Poporului** apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă față de art. 21 alin. (1)—(3) și art. 129 din Constituție. Soluția legislativă adoptată de legiuitor nu relevă niciun fine de neconstituționalitate, reglementarea criticată constituind tocmai temeiul de drept al controlului judiciar exercitat pe calea recursului.

11. Totodată, arată că din examinarea excepției invocate, se observă că autoarea acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci sugerează o modificare a legii, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, potrivit căruia, „(1) Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate:

1. când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;
2. dacă hotărârea a fost pronunțată de alt judecător decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului sau de un alt complet de judecată decât cel stabilit aleatoriu pentru soluționarea cauzei ori a cărui compunere a fost schimbată, cu încălcarea legii;
3. când hotărârea a fost dată cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;
4. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
5. când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității;
6. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei;
7. când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat;
8. când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.”

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)–(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac. De asemenea, apreciază a fi încălcate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată din Codul de procedură civilă a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare. În acest sens, este Decizia nr. 747 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 488 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 10 alin. (2) și art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, și Decizia nr. 141 din 12 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a celor ale art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, decizii prin care Curtea a constatat că aceste prevederi sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

17. În esență, și în speța de față, autoarea excepției deduce neconstituționalitatea reglementării legale criticate din perspectiva faptului că în materia contenciosului administrativ hotărârile primei instanțe pot fi atacate numai cu recurs, și doar pentru motive de nelegalitate, nu și pentru motive de netemeinicie, astfel încât recursul nu mai este o cale de atac cu caracter devolutiv și nu mai reprezintă o cale de atac eficientă și efectivă. În acest context, Curtea subliniază că în vechea reglementare a Codului de procedură civilă, în art. 304 din acest act normativ, se prevedea că modificarea sau casarea unor

hotărâri se poate cere în anumite situații, expres și limitativ prevăzute de lege, numai pentru motive de nelegalitate, iar la art. 304¹ din același cod, se stipula faptul că „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele*”. Ca urmare a modificărilor aduse Codului de procedură civilă din 1865, soluția legislativă cuprinsă în art. 304¹ a fost eliminată, critica autoarei excepției din prezenta cauză fiind motivată din prisma acestui eveniment legislativ, având în vedere faptul că în noua reglementare nu se mai regăsește corespondentul art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865. Autoarea excepției este nemulțumită de faptul că se ajunge în situația ca în materia contenciosului administrativ, prin recursul formulat, să poată fi invocate numai motivele de casare prevăzute de art. 488 din Codul de procedură civilă, hotărârea atacată putând fi analizată numai pentru motive de nelegalitate, nu și de netemeinicie.

18. În contextul criticilor astfel formulate, Curtea a reținut faptul că natura juridică a recursului în sistemul căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești a cunoscut modificări de-a lungul timpului, recursul fiind considerat uneori o cale de atac ordinară, alteori, deși considerat o cale extraordinară de atac, el putea fi exercitat și pentru motive de netemeinicie a hotărârii, pentru ca în prezent, în noua reglementare a acestei instituții juridice, recursul să fie calificat ca fiind o cale extraordinară de atac, exclusiv pentru motive de nelegalitate a hotărârii. Prin prevederile art. 488 din Codul de procedură civilă, care consacră motivele de casare ale unor hotărâri judecătorești, legiuitorul a acordat o eficiență sporită principiului conform căruia recursul este o cale de atac nedevolutivă. Astfel, spre deosebire de vechea reglementare, care instituia posibilitatea examinării cauzei sub toate aspectele, conform art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865, noile norme nu mai prevăd nicio excepție de la regula mai sus amintită.

19. Curtea a reținut că, așa cum prevede art. 2 din Codul de procedură civilă, acest act normativ constituie procedura de drept comun în materie civilă, dispozițiile acestui cod aplicându-se și în alte materii reglementate prin legi speciale, în măsura în care acestea nu cuprind dispoziții contrare. Prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010, a fost modificată doar parțial procedura contenciosului administrativ, reglementată prin Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, tocmai pentru a se asigura eficiența noilor dispoziții procedurale, urmând ca, în măsura în care dispozițiile legii speciale nu conțin anumite dispoziții din Codul de procedură civilă, acestea să fie complinite cu prevederile codului. După adoptarea noului Cod de procedură civilă, în materia contenciosului administrativ este menținut sistemul dublului grad de jurisdicție, respectiv instanțele de fond care soluționează litigiile de contencios administrativ sunt, după caz, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale tribunalelor sau ale curților de apel, fiind menținută, de asemenea, prin prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, calea de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțele de fond. Ca atare, și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, recursul împotriva hotărârii instanței de fond se exercită în condițiile prevăzute de art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în termen de 15 zile de la comunicare, acesta fiind suspensiv de executare.

20. Curtea a reținut, așadar, că în materia contenciosului administrativ, hotărârile pronunțate în primă instanță nu pot fi atacate cu apel, singura cale de atac de reformare ce poate fi exercitată fiind aceea a recursului. Norma specială cuprinsă în art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a rămas aplicabilă și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, situație reglementată expres în art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, potrivit căreia, în materia contenciosului administrativ și fiscal, precum și în materia azilului, nu este

prevăzută calea de atac a apelului. Prin derogare de la regimul de drept comun prevăzut în Codul de procedură civilă, în contenciosul administrativ, recursul este, în toate cazurile, suspensiv de executare, aşadar hotărârea pronunţată în primă instanţă, potrivit legii contenciosului administrativ, deşi nu este susceptibilă de apel, nu poate fi pusă în executare. În cazul admitterii recursului, instanţa casează sentinţa şi rejudecă procesul în fond. Casarea cu trimitere spre rejudecare la prima instanţă este permisă o singură dată în cursul unui proces, în două cazuri expres şi limitativ prevăzute în art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, şi anume atunci când hotărârea primei instanţe a fost pronunţată fără a se judeca fondul, sau dacă judecata s-a făcut în lipsa părţii care a fost nelegal citată, atât la administrarea probelor, cât şi la dezbaterrea fondului. Nu se poate dispune casarea cu trimitere dacă judecata în primă instanţă s-a făcut în lipsa părţii care a fost nelegal citată la administrarea probelor, dar a fost legal citată la dezbaterrea fondului, în acest caz urmând ca instanţa de recurs să caseze sentinţa şi să rejudece litigiul în fond.

21. În jurisprudenţa sa, spre exemplu Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, Curtea a reţinut că „legiuitorul are îndreptăţirea constituţională de a considera materia contenciosului administrativ ca fiind una aparte, cu reguli specifice, inclusiv în ceea ce priveşte stabilirea căilor de atac”. De asemenea, Curtea a observat că, în materia contenciosului administrativ, „spre deosebire de dreptul comun unde hotărârile pronunţate în primă instanţă pot fi atacate cu apel cu toate consecinţele care decurg din aceasta, [...] potrivit art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, legiuitorul a optat pentru menţinerea căii de atac a recursului, şi nu pentru înlocuirea acesteia cu calea de atac a apelului. În lumina noului Cod de procedură civilă, recursul în materia contenciosului administrativ este esenţialmente diferit de recursul exercitat în această materie în vechea reglementare, care permitea, de principiu, examinarea cauzei sub toate aspectele pe calea recursului. Aşadar, ca urmare a acestei excluderi, hotărârile primei instanţe date în litigiile de contencios administrativ rămân a fi supuse în continuare recursului.”

22. Referitor la critica potrivit căreia posibilitatea exercitării recursului nu are semnificaţia asigurării dublului grad de jurisdicţie, având în vedere că recursul nu are caracter devolutiv,

fapt ce nu conduce la o nouă judecată în fond, ci este o cale de atac care asigură doar un control de legalitate asupra hotărârii judecătoreşti atacate, prin Decizia nr. 544 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 10 alin. (2) şi art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, şi a reţinut că „dreptul la două grade de jurisdicţie este garantat numai în materie penală, potrivit prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 adiţional la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, chiar şi aici putând fi instituite însă unele excepţii de la această regulă”.

23. În acelaşi sens este şi Decizia nr. 491 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 13 iunie 2008, prin care Curtea, analizând o critică referitoare la lipsa posibilităţii de a declara şi calea de atac a apelului împotriva hotărârii instanţei de contencios administrativ, a reţinut că „este de competenţa exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfăşurare a procesului în faţa instanţelor judecătoreşti şi modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiţie presupune posibilitatea celor interesaţi de a le exercita, în condiţiile stabilite prin lege, astfel încât accesul liber la justiţie nu presupune accesul la toate structurile judecătoreşti şi la toate mijloacele procedurale prin care se desfăşoară justiţia. Niciun text din Constituţie nu garantează dreptul la două grade de jurisdicţie. Chiar şi reglementările internaţionale în domeniul drepturilor omului, respectiv art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, garantează dreptul la dublul grad de jurisdicţie exclusiv în materie penală, nu şi în cauzele de natură administrativă.”

24. De altfel, în jurisprudenţa sa, spre exemplu Decizia nr. 423 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 septembrie 2014, Curtea a statuat că „exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigenţe, de natură a preveni eventualele abuzuri şi tergiversarea soluţionării cauzelor deduse judecării”. Ca atare, prin reglementarea criticată, legiuitorul nu a înţeles să restrângă accesul liber la justiţie sau dreptul la apărare, ci să asigure un climat de ordine indispensabil exercitării în condiţii optime a acestor drepturi constituţionale.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Mihaela Ramona Şerban în Dosarul nr. 1.166/59/2013 al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie — Secţia de contencios administrativ şi fiscal şi constată că prevederile art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituţionale în raport cu criticile formulate.

Definitivă şi general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie — Secţia de contencios administrativ şi fiscal şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunţată în şedinţa din data de 27 octombrie 2016.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Prahova de către domnul Ștefan Grigoraș-Daniel

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Prahova de către domnul Ștefan Grigoraș-Daniel.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 12 ianuarie 2017.

Nr. 4.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aplicarea mobilității pentru domnul Niculcea Zorinel din funcția publică de prefect al județului Giurgiu în funcția publică de inspector guvernamental

Având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) lit. a), art. 30 lit. a) și art. 33 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. a), din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se dispune aplicarea mobilității pentru domnul Niculcea Zorinel din funcția publică de prefect al județului Giurgiu în funcția publică de inspector guvernamental.

Art. 2. — Numirea în funcția publică de inspector guvernamental se face prin decizie a prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 12 ianuarie 2017.

Nr. 5.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind aplicarea mobilității pentru domnul Drăghiea Nicolae din funcția publică de inspector guvernamental în funcția publică de prefect al județului Mehedinți**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 33 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri din funcția publică de inspector guvernamental în funcția publică se dispune aplicarea mobilității pentru domnul Drăghiea Nicolae de prefect al județului Mehedinți.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 12 ianuarie 2017.
Nr. 6.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Lupea Ioana Mădălina**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în Prahova de către doamna Lupea Ioana Mădălina.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 12 ianuarie 2017.
Nr. 7.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Giurgiu de către doamna Crișu Nina-Carmen**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) și ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Crișu Nina-Carmen exercită, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Giurgiu.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 12 ianuarie 2017.
Nr. 8.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare
în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect
al judeţului Prahova de către doamna Lupea Ioana Mădălina**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) şi ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,
în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Lupea Ioana Mădălina exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de prefect al judeţului Prahova.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 12 ianuarie 2017.
Nr. 9.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea prin mobilitate a domnului Niculcea Zorinel
în funcţia publică de inspector guvernamental,
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalţilor funcţionari publici, managementul carierei şi mobilitatea înalţilor funcţionari publici, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea şi funcţionarea Guvernului României şi a ministerelor, cu modificările şi completările ulterioare, şi al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Niculcea Zorinel se numeşte în funcţia publică de inspector guvernamental, în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în aplicarea mobilităţii înalţilor funcţionari publici.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

Bucureşti, 13 ianuarie 2017.
Nr. 60.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și Regulamentului Parcului Național Cozia și al siturilor Natura 2000 din zona acestuia ROSCI0046 Cozia și ROSPA0025 Cozia—Buila—Vânturarița

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.133/AC din 12 mai 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia privind emiterea avizului de mediu nr. 472 din 25 septembrie 2014 și Avizul Agenției pentru Protecția Mediului Vâlcea nr. 2 din 6 octombrie 2014, Avizul Ministerului Culturii nr. 7.809 din 23 decembrie 2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 1.179 din 6 ianuarie 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 83.426/163.478/330.260 din 31 decembrie 2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 157.230/IM din 11 februarie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al Parcului Național Cozia și al siturilor Natura 2000 din zona acestuia ROSCI0046 Cozia și ROSPA0025 Cozia—Buila—Vânturarița, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul Parcului Național Cozia și al siturilor Natura 2000 din zona acestuia ROSCI0046 Cozia și ROSPA0025 Cozia—Buila—Vânturarița, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu
secretar de stat

București, 7 iunie 2016.
Nr. 1.060.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

